

PRAMENĚ

FARNOSTĚ MARTIN-SEVER

Jún 2014, ročník 14

MOJA SKÚSENOŠĚ SO SEKTOU

Keď si redaktorka Magda Hauserová preberala cenu za reláciu o problémoch zdravotne postihnutých ľudí, pôsobila uvoľnene a sebedovome. Ako človek, ktorý si je istý tým, že jeho práca má zmysel. Nikto by v tejto moderátorky Rádia Proglas nehľadal onú fyzicky a psychicky zdeptanú ženu zo sekty Most k slobode, ktorá hystericky vzlykala v lese, keď ju guru vyhnala z komunity so slovami: „Vypadni, už mám plné zuby toho tvojho svätého ksichtu!“

Malá náboženská sekta Most k slobode je jednou zo siekt hlásajúcich príchod Nového veku. Magda úplne prepadla učeniu jej vodkyne Ladislavy Kulajovej, predpovedajúcej katastrofu, ktorú prežijú len ľudia dobrej vôle. Na jej pokyn predala byt a takmer štyristotisíc korún odovzdala sekte. „Príliš neskoro som pochopila, že som sa vydala na milosť a nemilosť. Nebolo ťažké Kulajovej uveriť, o to ťažšie bolo precitnutie,“ hovorí dnes Magda Hauserová.

Pôvodne bola klasickou českou ateistkou. Vieru v Boha považovala za vhodnú tak pre staré babky, nie pre inteligentného človeka modernej doby. Už počas vysokoškolského štúdia sa budúca stavbárka vydala za spolužiaka. Školu ukončila s dvojročným synom. Keď si priala ďalšie dieťa, zistila, že manžel, vášnivý športovec, si chce radšej užívať život.

Rozviedla sa a márne zháňala s päťročným synom podnájom. Nakoniec skončila vo vlhkej studenej miestnosti s oknom meter nad úrovňou chodníka. „Naivne som si myslela, že najšť synovi nového otca nebude problém. Žiaľ, bol,“ konštatuje Magda. „Keď som si už myslela, že toto bude ten pravý, ukázalo sa, že môj syn je mu na príťaž.“

Keď sa dostala do problémov, začala rozmýšľať o Bohu. Šla do kostola, ale bolo jej to cudzie. Napriek tomu sa stále častejšie pristihla pri tom, ako sa modlí: „Bože, pomôž mi!“ Potom poznala budúceho druhého manžela, ktorý pochádzal z rodiny venujúcej sa východným filozofiám. Už jeho dedko a potom aj otec zháňali za totalitu nedostupné náboženské knihy a prepisovali ich na stroji. „Keď mi začal rozprávať o Bohu, že je láska, bolo to krásne. Ibaže prišli ďalšie dve deti. Muž meditoval, vyžaroval pozitívnu energiu. A ja som bola tým nervákom, ktorý nič nezvládal. Ale oddávajte sa meditácii, keď vám za chrbtom plačú deti.“

Raz manžel prišiel zo stretnutia jogínov úplne nadšený. Hovoril o pani Kulajovej, ktorá sa vrátila po štrnástich rokoch z Brazílie a hovorí o tom, že čas sa priblížil, že príde vibračný zlom, niečo ako koniec sveta.

„Keď som ju poznala, úplne ma uchvátila,“ spomína Magda. „Nezáležalo jej na tom, či ste kresťan, budhista alebo hinduista. Dôležité bolo, že chcete pomáhať našej trpiacej planéte. Vysvetlila nám, že cez ňu k nám môžu prehovárať nanebovzatí Majstri vrátane Ježiša. Pri týchto projekciách sa dostávala do tranzu, menili sa jej rysy tváre i hlas. Podľa toho, ktorý z Majstrov k nej prehováral. Mala som pocit, že keď sa jej budem držať, ona ma k Bohu určite privedie. Dávala tak jasné odpovede na temné zložité otázky života.“

Magda Hauserová prizerala Kulajovej dcéru, pomáhala organizovať prednášky i ras-

túcu sektu Most k slobode. Keď sa pokúsil Kulajovú vypátrať jej bývalý brazílsky partner, ukryla sa aj s dcérou v byte Hauserových. Magde povedala: „Buď šťastná, že Majster ma poslal práve k tebe.“ Chodili spolu oddýchnuť si do hájovne na samote na Třebíčsku, ktorá patrila rodine Hauserových.

Guru sa raz vrátila z meditácie celá roztrasená. Vraj dostala z éteru príkaz – vibračný zlom sa blíži a ona má v hájovni ostať a tam založiť duchovné centrum. Magdin svokor, ktorý patrila k stúpencom guru, dal komunite hájovňu k dispozícii. Niekoľko rodín vrátane Magdy s deťmi a manželom sa tam nasťahovalo. Byty predali a peniaze za ne odovzdali komunite.

Spočiatku mali Magda a ostatní v skupine pocit výnimočnosti. Verili, že sú vyvolení. Títo väčšinou stredoškolsky a vysokoškolsky vzdelaní ľudia nepochybovali, že ich guru drží kľúč k budúcnosti planéty. Guru tvrdila, že Biblia je dávno prekonaná. A že Ježiš nebol Boh, iba vysoká bytosť a po vibračnom zlome má po ňom nastúpiť iná vysoká bytosť.

Kulajová dbala o to, aby nik nekládol zbytočné otázky. „Ani chvíľku nás nenechala vydýchnuť,“ hovorí Magda. „Pracovali sme v kuchyni, v dome, pri kravách a kozách. Často si vymýšľala i zbytočnú prácu, sťahovali sme nábytok sem a tam. Málo sme spali. Končili sme večer o jedenástej, kým sme sa všetci vystriedali pod sprchou, bolo po polnoci a o pol piatej ráno sme vstávali.“

Guru nakázala, že nič sa nesmie zabíjať. Ani muchy, ktorých pri zvieratách bolo neúnosne veľa. Po večeroch sme ich chytali do igelitových vreciek a vypúšťali von. Ale muchy sedeli na verajach dverí a tie keď sa otvorili, znova vleteli naspäť. Raz som sa jej spýtala, či aj vytiahnutých kliešťov mám vracat späť do trávy. Povedala mi, že som drzá.“

Všetko smerovalo k úplnej strate osobnosti. Kulajová zakázala sledovanie rozhlasu, televízie, čítanie novín. Každý dostal nové meno. Ju museli oslovovať „matka La“. Nesmeli sa medzi sebou rozprávať o svojich problémoch – len pracovať a modliť sa. Museli si začať vykať. Niektorí to vzali tak dôsledne, že si medzi sebou vykali aj manželia.

Spočiatku Magde táto poslušnosť vyhovovala. Závislosť na guru ju zbavila vlastnej zodpovednosti i starosti o budúcnosť. Opojenie z výnimočnosti však skoro prehlušili pocity nedostatočnosti. Nebeskí Majstri ústami guru ich neustále kárali, že sú skazení, že sa nikdy nedokážu očistiť natoľko, aby cez nich mohla prúdiť božská sila. V zúfalej túžbe po vlastnej dokonalosti sa potom odcudzovali jeden druhému, prestávali si veriť a navzájom sa udávali. Na svedčanie chodievali k „matke La“.

Čoskoro všetci prichádzali za guru s tým, že aj ich nebeskí Majstri pri meditáciách oslovujú. Len Magde sa nikto neozýval. To ešte viac zvyšovalo jej frustráciu. Strety medzi Magdou a guru naberali na intenzite. Bolo to aj tým, že len ona ju brala iba ako človeka, hoci s nadprirodzenými schopnosťami, ostatní v nej videli vyššiu bytosť.

Po nejakej dobe si „matka La“ „prisvojila“ manžela jednej ženy zo skupiny. Jednoducho jej vysvetlila, že s ním už žila v niekoľkých minulých životoch, a preto patria k sebe. Tiež jej tvrdila, že ona sama bola v predchádzajúcich životoch veľmi zlá a keď jej prenechá svojho manžela, bude očistená. „Opustená manželka mi so slzami v očiach opakovala – „vieš, aká je to pre neho kariéra byť po boku guru? Práve preto, že ho milujem, mu to prajem,“ opisuje otrasný zážitok Magda.

„Stále som nevidela, že pôvodne čisté náboženské motívy Kulajovej sa zvrhli na vášeň manipulovať s ľuďmi, ktorí jej dôverujú. Prestala som ale vidieť v nej dokonalú bytosť. Ale vôbec som si nedokázala predstaviť odchod z bezpečia sekty do zlého sveta.“

Ešte pred presťahovaním do hájovne predpovedala guru Magde, že je v Božom pláne, aby Hauserovci mali ešte jedno dieťa. V tridsiatich ôsmich rokoch Magda naozaj otehotnela

a narodila sa im dcéra. Po návrate z pôrodnice ju čakal šok. Manžel si do komunity priviedol novú partnerku. Na odporúčanie guru podal žiadosť o rozvod. Pol roka žil v komunite s inou ženou pred Magdínymi očami. Guru ho povzbudzovala: „Patriš k inej žene, tvoja žena sklama-la. Bude z teba veľký guru.“

Hneď po šestonedelí sa mužom opustená Magda musela zapojiť do práce v komunite. I pri kojení ju guru kontrolovala, či nevenuje dieťaťu priveľa času. „Prala som, žehlila, umývala podlahu, nosila uhlie, kúrila. Kulajová ale prehlásila, že som lenivá a že keď prestanem koiť, dieťa mi vezme. To som už nevydržala a vyžalovala som sa jednej žene v kuchyni. Tá jej to ale hneď šla porozprávať. Padla som guru k nohám a prosila o zľutovanie. Tá ale strašne kričala, že Boh potrebuje silných ľudí, a ja som len ruina!“

Pri nedeľnej bohoslužbe guru Magdu objala a šepkala jej: „Si moja priateľka, si už blízko cieľa, vydrž, i keď je to ťažké. Stovky ľudí čakajú, že to zvládneš.“ To bolo jej – presvedčiť človeka, že je zlý a neschopný a potom ho milostivo pozdvihnúť k sebe. Metóda biča a medu spoľahlivo fungovala. Vtedy Magda vážne uvažovala nad tým, že spácha samovraždu. V poslednom momente ale dostala strach, že by to nemuselo vyjsť a že všetko by bolo ešte horšie.

Potom sa stalo niečo, čo nik nečakal. Manžel sa k Magde vrátil. Roztrpčená guru mu vytkla, že je slaboch. Tiež mu vytkla, že si začal kupovať noviny. Povedal jej, že nechce byť fanatikom, že chce vedieť, čo sa vo svete deje. „Ja som tvoja guru, musí ti stačiť, čo ti ja predkladám!“ prehlásila. Odpovedal, že on ju už za svoju guru nepovažuje. Kulajová ho z komunity vykázala a Magda musela ísť s ním. Povolila jej ale prístup na nedeľné bohoslužby, ostatným však zakázala s ňou hovoriť.

„V štyridsiatich rokoch sme začínali úplne odznova,“ hovorí Magda. „Manželovi rodičia nás síce nechali bývať u seba v Brne, ale ja som bola po dlhšej dobe života mimo civilizáciu úplne dezorientovaná. Nevedela som, ako vyzerajú peniaze, bola nová mena, rozpadla sa republika a všetko bolo trikrát drahšie ako predtým.“

Stále mi znelo v ušiach proroctvo Kulajovej, že nikdy nenájdem pokoj, pretože som sklamala Boha. Piekla som sama doma chlieb, rožky, aby si Boh nemyslel, že som odišla kvôli pohodliu. Stále som ešte verila učeniu guru.“

Po dlhšej dobe vkročila do kostola. Počula rozprávať kňaza o Božej láske a odpustení. Za mesiac si trúfla ísť za ním a všetko mu vyrozprávala. Chytil sa za hlavu a požičal jej knihy o sektách a psychickej manipulácii. „To mi otvorilo oči. Pochopila som, že Most k slobode je klasická sekta, akých je vo svete veľa.“

Postupne si zvykala na to, že musí o svojom živote rozhodovať sama. Jej manželstvo sa ukázalo ako nevyliciteľne nahlodené životom v sekte. Kvôli deťom sa nechcela rozviesť, dohodli sa s mužom, že budú žiť oddelene. Po nedobrovoľnom odchode zo sekty musela bojovať s nenávisťou voči guru. Zbavila sa jej až po tom, ako sa vrhla do práce v kresťanskej rozhlasovej stanici Proglas. „Pripravovala som besedy s mladými ľuďmi, kde som líčila svoje skúsenosti so sektou. To bola pre mňa najlepšia terapia – vyrozprávať sa z toho, varovať ostatných.“ Dnes jej je, ako tvrdí, Kulajovej skôr ľúto. A na ľudí zo sekty spomína s pochopením: „Rešpektujem ich idealizmus, pracovitosť, schopnosť obetovať sa. Rozhodne to nie sú pre mňa žiadne trosky.“

Nedávno zahliadla Magda cestou do rozhlasu inzerát. Ktosi predával za milión dvestotisíc ich bývalý byt, ktorý obetovali na oltár sekty. „Zovrel sa mi žalúdok a zaplavila ma vlna rozhorčenia. O toto všetko sme prišli!“ Potom si ale spomenula, že ju čaká natáčanie so športovcom na vozíku, a povedala si: „Veď iba vďaka tomu, že som toto prežila, dostala som prácu, ktorú mám rada.“ Zmocnil sa jej pocit výnimočnosti. Iný ako vtedy, keď chcela spasit svet.

(zdroj: www.vira.cz)

Úcta k anjelom dnes letí. Navonok síce zahŕňa mnohé kresťanské prvky, ale s kresťanstvom nemá veľa spoločného. Jeden katechéta o tom hovorí: „Prišiel som do katolíckej rodiny s malými deťmi. Všetci v rodine sú pokrstení a dlhé roky sú praktizujúcimi veriacimi. V rozhovore som sa dozvedel, že maminka cvičí jogu a venuje sa reiki. Na Vianoce dostala od manžela, ktorý je presvedčený o priaznivých účinkoch vyššieho duchovného sveta na svoju manželku, knihu o anjelských zjaveniach a súbor „anjelských myšlienok“ na každý deň. A tak maminka každý deň o anjeloch medituje. Keď som sa snažil ich varovať pred týmto nebezpečným spirituálnym koktailom, vyvolávalo to v nich len mohutnú obranu ich duchovnej cesty a útoky na netolerantnosť kresťanov.

Nepopieram, v kresťanskej tradícii hrajú anjeli dôležitú úlohu. Sú posielaní Bohom, sú svojou povahou služobníkmi, ktorí chránia svet pred nepriateľskými mocnosťami. Kresťanská tradícia pozná vzývanie anjelov a prosby o ich pomoc a ochranu. Ako ľudia máme len veľmi obmedzený náhľad do života anjelov. Vieme však, že sú aj takí anjeli, ktorí úctu k Bohu odmietajú, a naopak zo seba samých činia predmet úcty človeka.

Ako rozlíšiť, kedy sa jedná o skutočnú úctu k anjelom a kedy ide o nebezpečné modlárstvo? Pomôžem si postrehom z návštevy u spomínanej rodiny. Z úst manželov niekoľkokrát zaznelo: „Cirkev stále hovorí o tom, ako treba milovať, obetovať sa, robiť to, či ono. Ale my sme pochopili, že nie toto od nás Boh chce! On chce, aby sme odpustili sebe samým, aby sme už teraz žili život v plnosti...“

Život v plnosti nám sľuboval aj Ježiš, avšak skrze poslušnosť a odovzdanosť Otcovi a službu druhým. V prípade tejto rodiny však ide o postavenie seba samého do stredu – tak ako je to typické pre prúdy hnutia New Age. Tie hovoria, že nie je nutné obracať sa k Ježišovi – pretože aj odpustenie, aj milosrdenstvo si človek môže udeliť sám. A anjeli sa podľa New Age podieľajú na našom ľudskom šťastí – tým, že sú našimi nebeskými Majstrami a učiteľmi, radcami a liečiteľmi. Podporujú spokojnosť, zdravie naše i blízkych, stratenú psychickú rovnováhu.“

Mali by sme preto byť na pozore. Pretože duch, ktorý nás presvedča, že je s nami všetko v poriadku, že stačí nám zmierenie so sebou, a nepotrebuje zmierenie s Bohom – nie je z Boha!

S pravdami a tajomstvami viery sa nedajú robiť kompromisy. Nemôžeme sa zriekať pravdy a ani ju nemôžeme zriedovať len preto, aby sme ľudí získali alebo udržali. Pravda viery stojí nad nami.

(Ján Chryzostom Korec)

UČENIE KATOLÍCKEJ CIRKVI O UCTIEVANÍ ANJELOV

Katolícka cirkev učí, že prvoradou úlohou dobrých anjelov je oslava Boha a služba Bohu. V poradí druhou dôležitou úlohou týchto bytostí je ochrana ľudí a starosť o ich spásu. Nie teda starosť o časné dobrá človeka, ale predovšetkým o jeho spásu.

Aj v liturgii sa cirkev pripája k anjelom, aby sa klaňala Bohu, keď spieva „Svätý, svätý, svätý...“ a vzyva ich o pomoc (napríklad v modlitbe „do raja večného nech ťa sprevádzajú anjeli...“ v liturgii za zosnulých.) Osobitne Cirkev slávi spomienku niektorých anjelov (sv. Michala, Gabriela, Rafaela, sv. anjelov strážcov). Vníma, že ľudský život je od jeho počiatku až po smrť obklopený ich ochranou a príhovormi a dobrým anjelom preto vzdáva cirkev zdravý úctu už od najstarších dôb kresťanstva.

Avšak aj v Katolíckej cirkvi je prítomná nezdravá forma uctievaní anjelov. Jej hlavným propagátorom roky bolo predovšetkým združenie katolíckych kňazov a laikov Opus Angelorum, ktoré pokladá uctievanie anjelov za veľmi naliehavú záležitosť dnešnej doby. Zakladateľkou tohto združenia je Rakúšanka Gabriela Bitterlichová (1896-1978), ktorej bol v súkromných zjaveniach odhalený svet anjelov a démonov. Dnes je toto hnutie rozšírené asi v 50 biskupstvách sveta - predovšetkým v Rakúsku, Nemecku, Portugalsku, Brazílii, Guatemale, na Filipínach a v Južnej Afrike. Hnutie neuvádza počty členov. Nových členov získava pomocou duchovných cvičení a tzv. Fatimských zmiernych nocí a tiež rozposielaním tzv. žobravých listov.

Učenie Opus Angelorum učí, že sa blíži konečný boj, ktorý sa povedie duchovnými zbraňami. Človeku v ňom prídu na pomoc anjeli. Príručka G. Bitterlichovej uvádza mená stoviek dobrých anjelov, ktorí človeku pomáhajú, ale i zlých, ktorí sú zodpovední za útoky na rehoľné a kňazské povolania, na kláštory, noviciáty, semináre a ich cieľom je zničiť Cirkev. Mnohí z Opus Angelorum obhajujú tvrdenie, že každý človek sa pri svätom prijímaní spája s nejakým anjelom, preto je predpísané niekoľkokrát denne prijímať, ale navonok o tom zachovávať mlčanie.

V roku 1983 nariadila Svätá Stolica, aby sa hnutie podriadilo učeniu Cirkvi. Členovia hnutia nesmú praktizovať žiadny kult anjelov, ktorý pochádza zo zjavení G. Bitterlichovej. Nesmú rozširovať „mená“ z domnelého súkromného zjavenia a sú povinní dodržiavať všetky liturgické predpisy, najmä tie, ktoré sa týkajú slávenia Eucharistie. Kongregácia pre náuku viery zakázala tzv. vysluhovanie sviatostí na diaľku, vkladanie vlastných modlitieb do liturgie svätej omše a rôzne formy zasväcovania sa anjelom praktizované týmto združením.

Vedenie Opus Angelorum po publikovaní dekrétu oznámilo, že bude prísne a poslušne dodržiavať hranice, ktoré im Svätá Stolica vymedzila. Prax ukázala, že Opus Angelorum sa naozaj snaží žiť v súlade s náukou Cirkvi a rehoľné rády, ktoré s týmto hnutím spolupracujú, sú riadne schválené autoritou Cirkvi.

(zdroj: www.vojtechkodet.cz, Jozef Krupa: Stvoriteľ a Oživovateľ)

NAD KNIHOU GENEZIS - ZNIČENIE SODOMY (Gn 18-19)

Pán povedal pred Abrahámom: „Žaloba na Sodomu a Gomoru je veľká a ich hriech je veľmi ťažký. Zostúpim, aby som sa presvedčil, či naozaj konali skazu podľa toho kriku, ktorý prichádza ku mne alebo nie.“ (18,20-21) Svätý Efrém k týmto veršom povedal: „Boh nepotreboval zostúpiť, on predsa pozná ľudské hriechy. Ale vyriekol tieto slová ako príklad pre sudcov, aby nevyniesli rozsudok priskoro, najmä ak sa nezakladá na vierohodných svedectvách. Teda ak Boh odložil svoju všemohúcnosť, aby sa nepomstil bez overenia, o koľko viac musia sudcovia nevynášať rozsudky predtým, ako by prípad dôkladne preskúmali.“

Nasleduje známy úryvok prosby Abraháma za ľud Sodomy, v ktorej býval aj jeho synovec Lót s rodinou. Abrahám sa tu prejavuje ako veľký modlitebník.

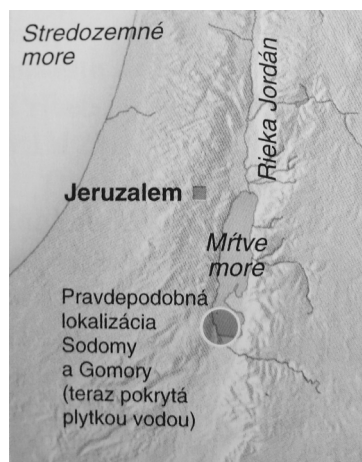
Keď dvaja anjeli došli do Sodomy, Lót sedel v bráne mesta. Dobre poznal zvrátenosť Sodomčanov, ktorí nenechávali cudzincov na pokoji. Pozval teda anjelov do domu a pohostil ich. Muži mesta si však všimli, že dvaja cudzinci vošli do Lótovho domu, obkolesili dom, od mládenca až po starca, celý ľud spoločne a žiadali Lóta, aby im ich vydal a oni mohli s nimi súložiť. (aj pomenovanie homosexuality – sodomia – má pôvod v názve Sodomy) (19,1-11)

Pán sa presvedčil o hriechu mesta. Dvaja mužovia povedali Lótovi: „Ak tu máš nejakého zaťa, syna alebo dcéru..., vyveď ich preč z tohto mesta, lebo zničíme toto mesto.“ (19,12-13) „Neobzeraj sa za seba a nezastavuj sa nikde v okolí Jordánu! Ponáhľaj sa na vrchy, aby si nezahynul!“ (19,17)

Lótova reakcia nás prekvapuje: vedel, že ide o záchranu života, a on má odvahu s Bohom vyjednávať: „Nie, prosím, Pane! ... Nemôžem utiecť k hore...! Pozri, tu neďaleko je mesto, tam môžem utiecť.“ (19,18-21) Niektorí komentátori jeho vyjednávanie považujú za úbohosť, iní sú voči tomuto tolerantnejší – Lót bol svetský človek, zvyknutý na život v meste, a bál sa samoty vrchov, ktorú znesie len duša spravodlivého. (Origenes)

Lótova žena sa pri úteku obzrela späť a premenila sa v solný stĺp. Je obrazom ženy, ktorá síce nasleduje svojho muža, ktorý uveril Bohu, ale zároveň sa nedokáže rozlúčiť so svetom Sodomy a srdce jej kameň pri pohľade na to, čo sa tam zrazu deje. „Kiežby si bol studený alebo horúci!“ hovorí Biblia o takýchto ľuďoch. „Ale že si vlažný, ani horúci, ani studený, už-už ťa vyplúvam z úst.“ (Zj3,15-16)

Lótovi zaťovia si mysleli, že Lót, keď hovoril o skaze Sodomy, žartuje. Preto, keď sa manželky rozhodli utiecť, oni neušli s nimi, ale ostali v meste. (19,14) Lótove dcéry tak prišli o svojich manželov. Prirodzene sa zľakli, že ostanú bez potomstva, keďže v tej dobe mohlo byť potomstvo plodené len v rámci istého kmeňového spoločenstva. Preto povedala staršia mladšej: „Náš otec je už starý a na zemi niet muža, ktorý by k nám vošiel. Poď, opojíme nášho otca vínom a ľahneme si k nemu, aby sme zachovali od nášho otca potomstvo.“ (19,31-32) Tak spala s ním jeden večer jedna a druhý večer druhá a obe počali.

Rabínske komentáre neodsudzujú úmysly Lótových dcér. Oni pokladali za zodpovedné zachovať ľudský rod a keďže nevideli inú možnosť, ani Tóra neodsudzuje ich skutok ako krvismilstvo. Navyše pochádzali zo Sodomy, kde zachovávanie mravných zákonov nevideli.

Inak ich vidí Origenes – ako ľstivé a rozhodné, a vinu kladie aj na Lóta, lebo viackrát pil, a preto jeho dcéry vedeli, ako na otca majú ísť. Staršia dala synovi meno Moab, čo znamená „je od otca“, mladšia nazvala syna Ben-Ammi, „syn môjho príbuzného“. Teda sa ani netajili pôvodom svojich detí. Prvý sa stal praotcom Moabčanov (z tohto národa pochádza aj Rúť, ktorej meno sa nachádza v rodokmeni Ježiša Krista (Mt1,5)) a druhý sa stal praotcom Amončanov.

KDE BOLA SODOMA A GOMORA?

Predpokladá sa – i keď archeologické výskumy to zatiaľ nedokázali – že Sodoma a Gomora sa nachádzali v oblasti na juh od Mŕtveho mora. Okrem mnohých neobvyklých solných útvarov je táto oblasť charakteristická aj prítomnosťou prírodného asfaltu, ktorý napĺňa tzv. „asfaltové jamy“. Geológovia sa domnievajú, že jedno zo zemetrasení, ktoré sú v tomto regióne bežné, mohlo spôsobiť roztopenie veľkého množstva asfaltu, ktorý následne pohltil Sodomu a Gomoru.

Z ÁŽITKY Z CIEST - LIBANON

„A to sa nebojíte? Nestriela sa tam?“ S týmito otázkami sme sa stretli, keď sme oznámili, že sa chystáme na dovolenku do Libanonu. „Nie, v Libanone sa už nestriela.“ I keď ešte pred niekoľkými rokmi tam zúrila občianska vojna.

Pred občianskou vojnou bol Libanon s množstvom významných svetových bánk, morom a nádhernými horami nazývaný Švajčiarskom Blízkeho Východu a bol vyhľadávaným miestom solventných turistov z celého sveta. Stačilo však, že moc v krajine sa dostala do rúk niekoľkých nepredvídavých a nezodpovedných politikov a pre mnohých obyvateľov krajiny,

V Libanone terén prudko stúpa od mora k trojtisícovým vrcholom

predovšetkým však Bejrútu, sa stal život nočnou morou.

V čase vojny, píše jeden novinár, keď v noci vybuchol granát v susedovej spálni, sa už ostatní susedia ani nebudili, natolko to bolo každodenné a „všedné“. Trvalo to pätnásť rokov a počas občianskej vojny zahynulo 85 tisíc ľudí. Na jedno mesto je to veľa.

Ako Achillova päta Libanonu sa v tejto vojne prejavila prítomnosť

viacerých náboženských skupín v krajine. Nemalou mierou k vyostreniu situácie prispeli aj palestínski utečenci. To im Libanon nikdy nezabudol a preto, ak Palestínčania do krajiny dnes emigrujú, Libanon im poskytuje život v utečeneckých táboroch, ktoré podmienkami pripomínajú najbiednejšie rómske osady. S možnosťou robiť len najpodradnejšie a najšpinavšie práce. Dnes Libanon poskytuje tiež útočisko mnohým sýrskym utečencom.

V Libanone žijú štyri hlavné náboženské skupiny. Ekonomicky najsilnejšou skupinou sú tu kresťania. Pred vojnou tvorili 50 percent obyvateľov krajiny, dnes je to už len asi 35 per-

cent - mnohí znechutení politikou krajiny odišli na Západ. To bolo našim prvým prevkapaním, že na Blízkom Východe existuje krajina s takým zastúpením kresťanov.

Druhú skupinu tvoria suniti – mohamedáni, vyznávači ortodoxného islamu. Stoja proti politike Západu, teda proti kresťanom.

Ďalším – nie až tak veľkým, ale dosť dôležitým hráčom politiky v krajine, sú šiiti. Títo boli kedysi veľmi chudobnou vrstvou obyvateľstva – zametačmi ulíc, strážcami verejných toaliet, ale keď vytvorili vlastnú armádu Hizballáh, ktorá úspešne odolávala Izraelu, ich vplyv v krajine stúpol. (V krajine má armádu každá náboženská skupina, vrátane kresťanov.)

V Libanone žijú aj nenároční drúzovia. Prehlásili, že oni nepotrebujú veľký Libanon, im stačí kúsok zeme, pohorie Šúf, v ktorom žijú. Sú prispôsobiví a verní každej vláde, ktorá je pri moci. Zjavne hrajú na všetky strany. Aj preto, lebo ich je veľmi málo – ani nie 10

Hory Antilibanonu tvoria prirodzenú hranicu so Sýriou

predseda parlamentu drúz a hovorca parlamentu šiita.

percent z celkového počtu obyvateľstva. Na svoju vieru nikoho neobracajú a dokonca nie je možné k nim konvertovať. Sú verní svojej rodine a komunite, jeden za druhého dokáže dať život. V 60-tych rokoch 20. storočia drúzovia v Libanone spôsobili veľký masaker kresťanov.

Prítomnosť štyroch hlavných vierovyznaní v krajine sa prejavuje aj v usporiadaní moci: tradične predseda vlády tu musí byť sunita, teda moslim. Prezident je kresťan,

V krajinách Blízkeho Východu je náboženská príslušnosť akousi pečatou, ktorá každého označuje. Tu nie je možné nepatriť nikam. Buď si kresťan alebo moslim alebo Žid, ale niekam patriť musíš. I keby si nechodil do kostola alebo do mešity. Tvoja náboženská príslušnosť je akoby tvojou farbou kože.

Čo sa týka kresťanov, ktorí obývajú Libanon, tí tu existujú už 2000 rokov. Teda od čias, kedy sa apoštoli rozišli do celého okolitého sveta oznámiť Kristovo evanjelium. Libanomom, ktorý bol v blízkosti Palestíny, zákonite prechádzali a vznikli tu prvé kresťanské komunity, ktoré pretrvali až do dnešných čias. Nie sú to však ani rímski ani grécki katolíci, ani pravoslávni – i keď i takýchto by sme tu niekoľkých našli, ale sú to v hlavnej miere tzv. maroniti. Ich názov je odvodený od charizmatického kresťanského vodcu Marona zo Sýrie. Maroniti sú veľmi súdržní, majú vlastenecké cítenie, až diskriminačné - kresťan nie maronita je pre nich len takým outsiderom.

Hoci kresťania sú roztrúsení po celom Libanone, sústredení sú predovšetkým v horských oblastiach. Lokálít, kde žijú iba kresťania, je v Libanone niekoľko. Čo je na Blízkom Východe skôr výnimkou. My sme navštívili Cédrové údolie, kde žijú iba kresťania. Názov údolia

je odvodený od prítomnosti povestných libanonských cédrov, ktorých drevo už kráľ Šalamún používal na stavbu palácov i Jeruzalemského chrámu. Dnes sú cédre zákonom chránené, zrejme je však už neskoro. Rozsiahlymi výrubmi v minulosti sa zničili priveľké plochy lesov. Najstarší céder v krajine má okolo 3000 rokov. Céder je zaujímavý strom. Keď je mladý, rastie do výšky, čím je starší, tým viac sa umenšuje - čím pripomína človeka.

Niekedy sa zdá, akoby do horských kresťanských oblastí Libanonu noha moslima

Libanonskí kresťania majú Pannu Máriu vo veľkej úcte. Celá krajina je doslova posiatá vysokými vežami s možnosťou výstupu nahor

ani nev kročila. Prítom moslimovia sa veľmi snažili dostať i sem. Súdržné domorodé kresťanské obyvateľstvo sa však vždy chránilo, aby sa ani kúsok ich územia nedostal do rúk moslimov. Pozemky predával vždy len kresťan kresťanovi. Maronita maronitovi, prinajhoršom kresťanovi iného obradu. Moslimovi v žiadnom prípade. Preto v týchto oblastiach nenájdeme jediný minaret. Zaujímavosťou kresťanských horských oblastí je i to, že každú neďelu do kostola tu ide 100 percent ľudí. Úplne všetci.

Libanon je krajinou kontrastov a niekedy, zdá sa, akoby rozpoltenej mysle. Kresťania v Libanone, predovšetkým v mestách, sú veľmi silne orientovaní na Západ a na rozmáhajúce sa „mať“, „byť“.

Svoje deti dávajú študovať na americké univerzity, ktoré im otvárajú dvere do sveta. Dnes je v Libanone v móde mať americký pas. Alebo aspoň európsky. Mnohí kresťania v Libanone sa snažia byť aspoň jednou nohou von z krajiny. V Európe i v Amerike žijú celé komunity Libanončanov (ktorí sú tu mimochodom veľmi úspešní ako bankári a obchodníci). Paríž je nazývaný druhým „hlavným mestom“ Libanonu.

Raz za čas potom prichádzajú Libanonci zo sveta do svojej krajiny, prinášajú peniaze rodinám a stavajú krásne kostoly s červenými strechami. Tých je tu neúrekom. Lebo keď jedna rodina postaví kostol, druhá sa nechce dať zahanbiť a stavia ďalší, ktorý musí byť ešte krajší.

Vplyv Západu vidno v Libanone na každom kroku. Reklamy popri cestách a na veľkých plochách - štekľivé až dráždivé, s akými by konzervatívni suniti nikdy nesúhlasili. Na libanonskej univerzite v Bejrúte minisukne, aké nevidíte ani v Bratislave. Televízne programy ako v nemeckej televízii. To hovorí aj o hľadaní identity človeka a národa.

V horských oblastiach žijú ľudia omnoho jednoduchšie. Ich život je tvrďší, ale i viac orientovaný na ticho, zastavenie, v ktorom možno objaviť Boha. Preto má krajina niekoľko významných svätcov, ktorí oslovujú svojím príkladom. Určite najznámejším z nich je svätý Charbel. Jednoduchý rehoľník a kňaz, ktorého i vlastní spolubratia mali len za takeého neškodného blázna. Radi si z neho vystrelili a on si to nechal. Celý život prežil v skrytosti, pokore

Cirkev každoročne slávi spomienku
svätého Charbela 24. júla

a modlitbe. Zasiahnutý zákernou chorobou zomrel úplne vyčerpaný. Ľudia z okolia si všimli, ako z jeho hrobu vyčádzala žiara. Keď jeho hrob po niekoľkých mesiacoch otvorili, našli jeho telo neporušené, akým je až podnes.

Kláštor, v ktorom žil, je miestom púť. Cirkev tu zaznamenala a zadokumentovala niekoľko telesných uzdravení na jeho príhovor. Preto je toto miesto nazývané aj Lurdami Blízkeho Východu. Tie najdôležitejšie uzdravenia sú však uzdravenia duchovné. V rokoch vojny bolo toto miesto „najväčšou spovednicou Libanonu“, kde mnohí ľudia hľadali a stále hľadajú silu odpustiť i poprosiť o odpustenie.

Posvätnosť týchto krásnych miest Libanonu umocňuje nádherná príroda. Tá je v Libanone naozaj výnimočná. Je to dané i tým, že terén krajiny stúpa od mora priveľmi rýchlo až k trojtisícovým vrcholom. To spôsobuje, že presuny autobusom touto krajinou nie sú rýchle a jednoduché. Poznávaním krajiny sme postupne stále viac chápali slová sprievodcu, ktoré povedal už na začiatku: „To najkrajšie vo Svätej zemi nenájdete v Izraeli, ale v Libanone.“ (poznámka: k územia Svätej zeme patrí okrem Izraela

a okupovaných palestínskych území aj časť Libanonu, Sýrie a Jordánska.) *o+p*

(spracované podľa komentárov sprievodcu o. Jána Majerníka)

NEROB SA TAKÝM DÔLEŽITÝM

O Jánovi XXIII. sa hovorí, že raz sa mu snívalo, ako sa Pánu Bohu sťažoval na veľké bremeno svojho úradu, a ten mu len krátko povedal: „Ján, nerob sa takým dôležitým...“

Na tieto slová si spomenul istý rakúsky biskup, keď trávil dovolenkový čas v nádhernom prostredí Álp. Hovorí: „S priateľmi sme sa vrátili z turistiky. Zdravá únava, dobré jedlo na chate, krása okolitej prírody, prekypujúca radosť zo života – jednoducho chvíľa dokonalej harmónie. U mňa bol tento dojem umocnený tým, že som v ten deň po niekoľkotýždňovom snažení dokončil sériu deviatich príhovorov pre náročné „publikum“. Doslova mi padol balvan z pliec. Posledné „Amen“ som napísal takmer barokovo ozdobným ťahom písma.

Natiahol som sa na mieste pár metrov nad horskou chatou, príhovory som nechal ležať blízko seba a dal som sa uspať šumom ľadovcových potôčikov. Zrazu ma niečo prebudí. Prudko som vstal a stáť som – za mnou stála koza a z jej papule viseli už len posledné zdrapy mojich deviatich rukou písaných príhovorov. Vyskočil som! Moje kázne! Sedem týždňov štúdia a meditácie, výber citátov, dlho zvažované formulácie – a zrazu je všetko fuč! Žiadne kópie! Zalial ma studený pot. Koza akoby pochopila, čo sa stalo a dlhými skokmi sa v neschodnom teréne dostávala do bezpečia.

Priatelia, vidiac ma, rýchlo pochopili, čo sa stalo. Neodpustili si: „Práve som počul

kozu mekotať. Už to robí podstatne pobožnejšie...“ Alebo: „Nepochybne ide o kozu s najvyšším teologickým vzdelaním v Tirolsku!“ Bol som zúrivy pri predstave, že všetko musím začať odznova.

Predstavil som si pochmúrnú cestu mojich kázni cez tráviaci trakt kozy s tým konečným dôsledkom, že na budúci rok bude na danom mieste krajšie kvitnúť alpská kvetena. Musel som sa chcieť na to pozrieť takto. A uvedomil som si, ako sme v súčasnosti mnohí nastavení: chceme úspech dneška a ten si ceníme viac ako krásne kvety v nasledujúcom roku.

Spomenul som si na Jána XXIII. a na jeho poznanie vlastnej dôležitosti. Mne Pán neposlal nijaký poučný sen, iba jednu nanajvyšš reálnu pažravú a bezočivú kozu. Aby som pochopil jeho posolstvo: „Nerob seba a svoje výplody až takými dôležitými...“

Prajeme vám, aby vás počas dovoleniek a prázdnin humor neopúšťal a aby ste boli ochotní v prežitých situáciách hľadať i hlbší zmysel.

CENTRUM VOĽNÉHO ČASU BOŽEJ TVÁRE INFORMUJE

Od 4. júla a od 25. augusta bude Centrum k dispozícii v bežnom čase - teda v pracovných dňoch od 10:00 do 17:30 hod., kedy bude prístupná herňa pre deti a mládež. V tomto čase môžete podať aj prihlášky do záujmových útvarov pre vaše deti na nový školský rok. Ponuku krúžkov nájdete na nástenkách a formulár je prístupný osobne v Centre alebo si ho môžete stiahnuť na našej webovej stránke www.cvcbt.sk.

Od 7. júla do 22. augusta si čerpáme dovolenku a Centrum bude otvorené len občas. S istotou vieme, že Centrum bude zatvorené: od 7. – 11. júla z dôvodu dovoleniek, od 21. – 26. júla (pobytový tábor na Orave), od 2. – 5. augusta (zájazd do Čiech), od 11. – 15. augusta (denňý tábor) a od 18. – 22. augusta (dovolenky). Presný rozpis prístupnosti Centra počas prázdnin bude aktualizovaný priebežne na nástenkách.

V novom školskom roku ponúkame krúžky pre deti, mládež a dospelých za nezmenených podmienok. Informácie sú na nástenkách a na stránke Centra.

Upozorňujeme, že prihlášky je treba odovzdať čo najskôr (najlepšie ešte do 4. júla), ale najneskôr do 12. septembra. Po tomto termíne budú ceny krúžkov dvojnásobné.

Ďakujeme všetkým za spoluprácu a prajeme hojné načerpanie síl počas letných prázdnin.

sestra Kristína

NAPÍSA LI STE N Á M

Bežnou praxou v mnohých firmách je, že riaditeľ či vedúci zvolá poradu, na ktorej sa zbehnú zamestnanci a preberajú sa riešenia a rozdeľujú úlohy. Každý si zapamätá alebo zapíše, čo sa týka jeho. Bolo by čudné, keby niekto nevedel, o čom bola reč, a ani aké úlohy preňho z porady vyplynuli.

Niečo podobné sa deje každú nedeľu. Nie riaditeľ, ale kňaz nám tlmočí Božie slovo a je na nás, aby sme sa zamysleli nad tým, čo pre nás z tohto slova vyplýva, čo konkrétne od nás Boh chce. Ale koľkí vychádzame z kostola, a ani nevieme, aké sa čítalo evanjelium, nieto ešte že by sme mali poznanie, čo od nás Boh chce. Chvíle, kedy chcel Boh k nám prehovoriť, sme doslova prespali.

„Pane, čo chceš, aby som urobil?“ – toto má byť otázka, ktorú si máme klásť pri nedeľnej liturgii. Lebo, ako hovorí apoštol Jakub „viera bez skutkov je mŕtva.“

podľa Viery do vrecka spracovali -fm-,- mm-

FARSKÁ MATRIKA (15.02.2014 - 01.06.2014)

PRIJALI SVIATOSŤ KRSTU:

Valentína Večereková, Matiaš Štafurik, Dominika Zajasenská, Michael Čemsák, Michaela Tolnayová, Dávid Sedlačko, Daniel Martin Hromádko, Kristián Kmeťo, Ester Puchelová, Artur Martin Horňák, Lívia Holečková, Lukáš Živčák, Ema Poloncová, Zdenka Meľuchová, Matias Golis, Timotej Melega, Zuzana Korinekova, Ema Kmeťová, Pavol Sebastián Pečimuth

SVIATOSŤ MANŽELSTVA:

Milan Ďurčány a Marika Kerhátová

S NÁDEJOU NA VEČNÝ ODPOČINOK SME ODPREVADILI:

Jozefína Sopkuliaková, Františka Kunertová, Vilma Tomagová, Emília Hajdučeková, Michal Knižka, Vladimír Kurhajec, Jozef Špiriak, Michal Petrisko, Soňa Tesárová

Prosíme Vás, porozmýšľajte, či aj Vy nemáte vlastné svedectvo, ktoré by mohlo obohatiť a napomôcť druhým na ceste k Bohu. K tomuto účelu slúži e-mailová adresa: casopis.pramen@gmail.com. Požadovanú anonymitu rešpektujeme. Archívne čísla časopisu od r. 2012 sa nachádzajú na stránke www.horcicneznrko.sk

Vydáva Rím. kat. farnosť Martin - Sever pre vnútornú potrebu.

Adresa: Jilemnickeho 59, 036 01 Martin, web: www.fara.sk/mtsever

Vychádza štvrťročne. Za teologickú a mravnú stránku zodpovedá kaplán Pavol Ďurana.

Textová a grafická úprava Sephoris studio. Foto: vlastný archív